

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii**(Sprawa C-316/06)**

(2006/C 224/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: S. Pardo Quintillán i D. Lawunmi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, iż nie zapewniając, w odniesieniu do zrzutów z aglomeracji znanych jako IE22, Bray, IE31, Howth, IE34, Letterkenny, IE40, Shanaganagh, IE41, Sligo i IE45, Tramore County Waterford, by ścieki komunalne przed odprowadzeniem były poddawane wtórnemu lub innemu równie skutecznemu oczyszczaniu najpóźniej do dnia 31 grudnia 2000 r. oraz nie zapewniając, by wspomniane zrzuty w przywołanym terminie spełniały odpowiednie wymagania załącznika I.B do dyrektywy Rady 91/271/EWG⁽¹⁾ z dnia 30 maja 1991 r. dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych, Irlandia uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na mocy art. 4 ust. 1 i 3 tej dyrektywy.
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja utrzymuje, iż władze irlandzkie uchybiły zobowiązaniu do zapewnienia, by ścieki komunalne z powołanych aglomeracji były poddawane wtórnemu (lub innemu równie skutecznemu) oczyszczaniu zgodnie z brzmieniem art. 4 dyrektywy 91/271.

Mimo że Irlandia przedstawiła wyjaśnienia w przedmiocie zachodzących w odniesieniu do tych aglomeracji opóźnień i dostarczyła pewnych wskazówek co do postępów w realizacji wymogów dyrektywy, zdaniem Komisji te wyjaśnienia i wskazówki nie mogą być traktowane jako usprawiedliwiające niedochowanie terminu określonego w art. 4 ust. 1 tiret pierwsze dyrektywy. Ponadto Komisja podnosi, iż informacje dostarczone przez władze irlandzkie nie dają dostatecznej podstawy do stwierdzenia, że wtórna oczyszczalnia ścieków komunalnych w tych aglomeracjach rozpocznie niezwłocznie funkcjonowanie. W większości przypadków wydaje się, iż wiele etapów prac wymaga ukończenia zanim przywołane oczyszczalnie ścieków zostaną uruchomione.

⁽¹⁾ Dz.U. L 135, str. 40 - 52

Skarga wniesiona w dniu 20 lipca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga**(Sprawa C-319/06)**

(2006/C 224/50)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja (Przedstawiciele: J. Enegren i G. Rozet, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Wielkie Księstwo Luksemburga

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że
 - (1) deklarując, iż postanowienia art. 1 ust. 1 pkt 1, 2, 8 i 11 ustawy z dnia 20 grudnia 2002 r. stanowią przepisy porządkowe dotyczące „krajowego porządku publicznego”,
 - (2) dokonując niepełnej transpozycji przepisów art. 3 ust. 1 pkt a) dyrektywy 96/71/WE⁽¹⁾ w art. 1 ust. 1 pkt 3 tej ustawy,
 - (3) wprowadzając w art. 7 ust. 1 tej ustawy warunki niespełniające wymogu jasności punktu widzenia pewności prawnej,
 - (4) nakładając w art. 8 tej ustawy obowiązek przechowywania w Luksemburgu przez pełnomocnika ad hoc mającego tam miejsce zamieszkania dokumentów wymaganych w związku z kontrolą,

Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 3 ust. 1 i 10 dyrektywy 96/71/WE, a także art. 49 WE i 50 WE;

- obciążenie Wielkiego Księstwa Luksemburga kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W pierwszym zarzucie Komisja wytyka Wielkiemu Księstwu Luksemburga utrzymanie zbyt szerokiej wykładni pojęcia „przepisów porządku publicznego”, o którym mowa w art. 3 ust. 10 pierwsze tiret dyrektywy 96/71/WE. Zarzut ten dotyczy w szczególności: 1) obowiązku wprowadzonego przez ustawodawcę krajowego zatrudniania wyłącznie personelu, z którym przedsiębiorstwa delegujące pracowników do Wielkiego Księstwa zawarły umowę o pracę w formie pisemnej lub wydały równoważny dokument w rozumieniu dyrektywy 91/533/EWG⁽²⁾; 2) przepisu krajowego dotyczącego automatycznego dostosowania wynagrodzenia do zmiany kosztów utrzymania; 3) przepisu dotyczącego ograniczeń w pracy w niepełnym wymiarze czasu pracy i na czas określony oraz 4) dotyczącego układów zbiorowych pracy.

W drugim zarzucie Komisja wskazuje, że Wielkie Księstwo Luksemburga w niepełny sposób dokonało transpozycji art. 3 ust. 1 pkt a) dyrektywy 96/71/WE w zakresie, w jakim jej zdaniem ustawodawstwo krajowe ogranicza pojęcie „okresów minimalnych wypoczynku” tylko do wypoczynku tygodniowego, z wyłączeniem innych okresów wypoczynku takich jak wypoczynek dzienny lub przerwy w pracy.

W trzecim i czwartym zarzucie Komisja podnosi wreszcie naruszenie art. 49 WE i 50 WE polegające na nałożeniu na przedsiębiorstwa, których pracownik pracuje stale lub czasowo w Luksemburgu obowiązku 1) udostępnienia inspekcji pracy „przed rozpoczęciem prac”, „na jej wniosek” i „niezwłocznie” informacji niezbędnych do przeprowadzenia kontroli oraz 2) wyznaczenia pełnomocnika „ad hoc”, zamieszkałego w Luksemburgu, obowiązującego do przechowywania dokumentów niezbędnych do przeprowadzenia kontroli w zakresie wypełniania obowiązków ciężących na tych przedsiębiorstwach.

(¹) Dyrektywa 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotycząca delegowania pracowników w ramach świadczenia usług (Dz.U. L 18 z 21.01.1997 str. 1)

(²) Dyrektywa rady 91/533/EWG z dnia 14 października 1991 r. sprawie obowiązku pracodawcy dotyczącego informowania pracowników o warunkach stosowanych do umowy lub stosunku pracy (Dz.U. L 288, str. 32).

- a. Uchylona zostanie decyzja organu powołującego z dnia 28 listopada 2003 r. zawierająca odpowiedź na zażalenie T. Kallianos nr R/335/03 z dnia 2 lipca 2003 r.
- b. Nakazany zostanie Komisji zwrot skarżącemu całości wypłat i przelewów, których dokonała bez tytułu oraz bez uprawnień z wynagrodzenia skarżącego od dnia wyroku orzekającego rozwód wydanego przez sąd pierwszej instancji w Atenach w dniu 8 marca 1999 r. włączając w to nienależną indeksację alimentów jednostronnie dokonaną w dniu 18 września 2002 r. przez służby Komisji wraz z odsetkami ustawowymi w wysokości 7 % od daty przelewów z wynagrodzenia skarżącego.
- c. Zasądzone zostaną od Komisji koszty doręczenia dokonanego przez woźnego sądowego włączając w to koszty przekładu greckich wyroków na język francuski, które to dokumenty zostały Komisji już dostarczone w odpowiednim czasie, tj. 1 500 EUR oraz koszty powtórzeń w ramach obrony skarżącego ustalone na 20 % zasądzonej kwoty lub kwoty ustalonej przez Trybunał na zasadzie słuszności.
- d. Zasądzone zostaną od Komisji Wspólnot Europejskich koszty postępowania poniesione przed Trybunałem i Sądem Pierwszej Instancji

Odwołanie wniesione w dniu 21 lipca 2006 r. przez Theodorosa Kallianos od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (trzecia izba) z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie T-93/04 Kallianos przeciwko Komisji

(Sprawa C-323/06 P)

(2006/C 224/51)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnosząca odwołanie: Theodoros Kallianos (Przedstawiciel: G. Archambeau, avocat)

Dруга strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania
- uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie T-93/04 Kallianos przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich oraz wydanie orzeczenia mocą którego:

Zarzuty i główne argumenty

W swym odwołaniu skarżący podnosi przede wszystkim brak właściwości instytucji wspólnotowych do zastępowania państw członkowskich lub do dokonywania wykładni ich ustawodawstwa krajowego w dziedzinie postępowania w sprawach rozwodowych.

Skarżący kwestionuje po drugie tezę, zgodnie z którą orzeczenie rozwodu nie kładzie automatycznie kresu środkom tymczasowym zarządzonym przez sędziego orzekającego w przedmiocie tych środków lecz musi być doręczone Komisji za pośrednictwem woźnego sądowego w szczególności by ta mogła ona uznać się za zwolnioną z obowiązku dokonywania potrąceń z wynagrodzenia małżonka (urzędnika) na rzecz drugiego z małżonków. W tej kwestii skarżący podnosi zasadniczo, że jego zdaniem Komisja nie jest podmiotem, u którego dokonywane jest zajęcie ani zwykłym pracodawcą skoro każdy urzędnik ma zgodnie z regulaminem pracowniczym obowiązek informowania oraz zapewnienia przejrzystości w odniesieniu do swej sytuacji osobistej. Zarzuca też, że postanowieniu dotyczącemu świadczeń alimentacyjnych na rzecz małżonka w ramach postępowania w przedmiocie orzeczenia rozwodu z mocy prawa kładzie kres wyrok orzekający rozwód oraz że w konsekwencji sama tylko wiedza o tym wyroku przez Komisję wystarczyć ma do położenia kresu realizacji obowiązków alimentacyjnych bez konieczności doręczania takiego wyroku za pośrednictwem woźnego.